

DAISY O'SHEA

Het Ierse kind

Vertaling Maaike van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Daisy O'Shea
Oorspronkelijke titel: *The Irish Child*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaikje van der Rijst
Omslagontwerp: Tim Barber
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Adobe Stock; © DepositPhotos
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1974 1
ISBN 978 94 027 7690 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2026

Originele uitgave verschenen in Groot-Brittannië in 2024 bij Bookouture, een imprint van Storyfire Ltd., Londen.

Daisy O'Shea has asserted her right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ~ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

ANNIE 1847

Annie wist nog dat haar papa wegging op de grote boot. Zij en haar moeder waren de heuvel op geklommen om naar hem te zwaaien toen de boot wegvoer en hen achterliet. Daarna begonnen dingen door elkaar te lopen. Ze was boos op hem omdat hij wegging; omdat hij zo groot en sterk was, had hij toch voor hen kunnen zorgen en de problemen die ma met de aardappels had kunnen oplossen. In het begin was het nog niet zo heel erg geweest, maar toen ze op een dag met mammie mee naar het aardappelveld was gegaan, waren de aardappels allemaal zwart geweest en hadden ze gestonken. Zoiets vies had ze nog nooit eerder gero-ken.

Al snel waren er alleen nog maar koolrapen, die ze helemaal niet lekker vond. Maar ze had honger, dus ze spoelde ze weg met water uit de put. En intussen kreeg baby Luke alle melk van ma, en dat was niet eerlijk.

Ze herinnerde zich vaag dat haar opa en oma geen honger meer hadden. En dat ze op een dag niet meer uit bed kwamen. Daarna was mammie aldoor moe. Soms huilde ze, en dan moest Annie haar knuffelen tot ze zich weer beter voelde en haar eraan herinneren dat papa snel weer thuis zou komen, maar het werd niet

echt beter omdat ze zo'n honger hadden, nog veel erger dan voordat papa wegging.

Toen kwam er een dag dat mammie lachte en hilde tegelijk omdat papa hun een kaartje voor de overtocht op de grote boot had gestuurd, zodat ze naar hem toe konden komen in het nieuwe land. Ze dacht dat het nog wel verder weg moest zijn dan Kerry, dat achter de berg lag. Ze was blij dat hij hen niet vergeten was. Ze wist nog dat ze bij hem op de schouders zat en zich vasthield aan zijn rode haar. En dat ze soms 's avonds in zijn armen in slaap viel wanneer hij liedjes voor haar zong. Hij was zo sterk dat hij haar en mammie samen op kon tillen, terwijl terwijl hun dat omgekeerd niet lukte. Ze wist nog dat hij zo hard moest lachen dat de tranen hem over de wangen liepen wanneer ze het probeerden, maar ze kon zich niet meer voor de geest halen hoe hij eruitzag.

Het was afschuwelijk op de boot. Soms voer hij recht, maar soms ging hij tegelijkertijd op en neer en heen en weer, en mensen gaven over op de grond, waardoor zij ook misselijk werd. En het ging maar door.

Op een dag ging de mevrouw in de brits tegenover hen dood, en de matrozen kwamen haar weghalen. Toen wilde een baby niet meer wakker worden nadat hij in slaap was gevallen, en de moeder bleef maar huilen, tot ze op een dag opeens ophield en ook weggehaald werd.

Soms klommen mensen de ladder op om naar buiten te gaan, maar dat mocht Annie niet. Ze wilde het wel, want door het vierkante gat kon ze een klein stukje lucht zien, maar haar mammie was bang dat ze misschien in zee zou vallen en zou verdrinken, en ze was bang dat als ze in haar eentje naar boven ging, haar mammie en Luke bij terugkomst verdwenen zouden zijn, net als de mevrouw met de baby.

Na een tijdje was ze over haar honger heen en wilde ze alleen maar gaan slapen, maar dan schudde haar mammië haar door elkaar en werd boos en dwong haar het geheime eten te eten. Ze wist niet eens meer of papa wel echt bestaan had.

Op een dag stootte de boot op het nieuwe land en bewoog niet meer. Boven hun hoofd klonk heel veel geklop en geschreeuw, en eindelijk ging het luik open en riepen de matrozen dat ze naar boven moesten komen. Annie probeerde de ladder op te klimmen, maar haar benen waren te moe en wilden niet goed. Iemand trok haar aan haar armen het dek op en bukte zich om daarna haar moeder omhoog te trekken, samen met de kleine Luke, die zich aan haar hals vastklemde. Ze kneep haar ogen stijf dicht tegen het felle licht buiten.

Eerst glimlachte ma flauwtjes, maar toen lachte en huilde ze zo'n beetje tegelijk. Terwijl ze Annie stijf tegen zich aandrukte, vlogen haar ogen langs de wolken en stukken blauwe lucht boven haar hoofd, alsof ze nog nooit zoiets gezien had. Door haar tranen heen fluisterde ze: 'O, de Here zij geprezen, we zijn gered. We zijn gered.' Ze gaf een kneepje in Annies hand. 'Nu moeten we alleen nog door de immigratie, en dan komt alles goed. Papa komt ons afhalen, zoals hij beloofd heeft.'

'Ik weet niet meer hoe papa eruitziet.'

Ma lachte. 'Hij is groot, met een mooie bos rood haar, net zoals jij!'

Het was heel eng aan dek. Mensen duwden en trokken elkaar opzij om bij het kleine bruggetje te komen waarover ze van boord konden gaan. Er zaten alleen maar een paar touwen aan de zijkant, die moesten voorkomen dat ze in het kolkende water eronder vielen.

Annie kon amper op haar benen staan. Ze was verzwakt door

de honger en ontzettend moe, en op de een of andere manier wiebelde alles onder haar toen ze gewoon door wilde lopen. Ze zwalkte net zoals de oude man van verderop, die papa altijd een nietsnut en een zuiplap had genoemd. Ze voelde zich duizelig en misselijk, maar toen waren ze de brug over en trok ma haar sneller met zich mee dan haar beentjes haar dragen konden. Ma zei dat hun nieuwe thuis Boston heette, maar ze wilde hier helemaal niet zijn. Het was hier groot en smerig, en er waren veel te veel mensen. Ze klemde mammies hand stijf vast en jengelde: 'Kunnen we alsjeblieft weer naar huis?'

'Flink zijn, lieverd. Nog heel even. Kijk maar of je papa ziet, goed?'

Maar het lawaai was overweldigend. Iedereen liep te duwen en te trekken en praatte te snel, te hard, en ze kon niet verstaan wat ze zeiden. Een man met een rare pet op vroeg aan haar moeder wie ze waren. Daarna trok hij een kwaad gezicht, net als de boze priester wanneer hij stond te schreeuwen over hun zonden. Ze werden door de massa meegevoerd door een gebouw heen, naar weer een grote open plek, waar mensen met vreemde kleren aan op hen stonden te wachten.

Mama vond een plekje om te zitten op een stapel hout, en Annie leunde tegen haar aan, te moe om zelfs nog maar honger te hebben. Ze wachtten en wachtten. Waar was haar papa? Waarom was hij hier niet?

Toen zag ze hem tussen de mensen staan. Zijn rode haar was als een baken in de schemering. 'Papa! Papa!' riep ze. Ze maakte zich los van mammie en rende met uitgestoken handen op hem af.

Achter zich hoorde ze haar mammie verschrikt uitroepen: 'Annie! Blijf staan!'

Een groepje mannen liep voor haar langs, probeerde haar te grijpen, en er werd schunnig gelachen toen ze zich losrukte en

probeerde weg te glippen, tot de schorre stemmen in het donker verdwenen. Maar ze zag haar papa niet meer – en haar mammie ook niet.

‘Papa! Mammie!’ schreeuwde ze keer op keer, maar door al die mensen om zich heen zag ze niets.

Ze vond een pallet met allemaal tonnen erop en klom daar een stukje op om over de donkere haven uit te kijken, maar plotseling verschoof de pallet, en ze viel, waarbij ze lelijk haar hoofd stootte. Misselijk en duizelig liet ze zich op de grond zakken. Ze sloot haar ogen en bedekte haar oren met haar handen. Haar mammie was weg, en de kleine Luke ook. Steeds opnieuw zegde ze haar wees-gegroetjes op, want ze wist dat God haar mammie zou sturen om haar te redden. Ze bleef ze zeggen tot ze zo moe was dat het niet meer ging.

Maar haar mammie kwam niet.

ERIN

In het vliegtuig val ik in slaap, want dat doe ik altijd. Pas bij de landing op Shannon word ik weer wakker.

Zodra we opstegen, nadat de vrouw met het dophoedje dat armballet had gedaan om uit te leggen wat we moeten doen als we neerstorten, voelde ik mezelf wegdommelen. Kenny, mijn man, maakte er altijd grapjes over. *Het is of je een knop omdraait*, zei hij dan. *Als ik wil dat je ophoudt met praten, hoef ik je alleen maar in een vliegtuig te zetten!* Hij was erg grappig. Ik mis hem nog steeds, en zijn verraad roept een vreemd dubbel gevoel in mijn ziel op, alsof ik hem tegelijk haat en van hem hou. Hoe kon hij nu bij me weggaan, net toen ons leven samen interessant begon te worden? We waren onze toekomst aan het bestendigen, net bezig ons huis de make-over te geven die nodig was nu we een gezin zouden gaan stichten.

Pap had al vanaf het begin gezegd dat het nooit iets zou worden, en ergens had hij gelijk. Kenny was kunstenaar, een dromer, en dat staat een beetje haaks op de ambities die pap als topadvocaat in een heel competitieve omgeving heeft. Maar ik denk dat ik ook een dromer ben, met alle zweverige luchtfietsen die daarbij hoort. Het enige verschil met Kenny is dat Kenny financieel maar

met moeite het hoofd boven water kon houden, terwijl ik een droomleven leidde.

Het kille licht van een nieuwe dag slaat me vol in het gezicht wanneer de banden het asfalt raken, maar het heeft geen zin over gedane zaken te gaan zitten malen. Een van de redenen dat ik überhaupt op dit vliegtuig ben gestapt was om Kenny achter me te laten, om over hem heen te komen, als het ware. *Je moet op jezelf vertrouwen*, zei pap, *want mensen laten je uiteindelijk altijd in de steek*. Ja, hij heeft een onbuigzaam kantje, anders zou hij niet zo succesvol zijn, maar mam is na al die jaren nog steeds bij hem, dus kennelijk doen ze iets goed.

Enfin, het laatste wat ik nog weet voor ik wegsoesde is: wat heeft het voor zin al die veiligheidsmaatregelen uit te leggen als er toch niemand echt naar luistert! Als er iets misgaat in het vliegtuig, raken mensen in paniek, dus waarschijnlijk kun je er maar beter gewoon doorheen slapen. Ik noem dat niet fatalistisch, maar realistisch. Als ik aan de beurt ben, nou, dan heeft God misschien toch een plan.

Ik trek mijn rolkoffer achter me aan het luchthavengebouw uit en vind de auto die ik gehuurd heb: een raar, hoekig kleintje, een Ford Escort. En dan die kleur! Meer iets voor een kanarie dan voor een auto. Ik vraag me af of het autoverhuurbedrijf expres felgekleurde auto's heeft gekocht, zodat ze lekker afsteken tegen de sombere achtergrond die mijn eerste dag in Ierland overschaduwt.

De lucht is grijs, en wanneer ik in de auto stap en de motor aanzet, staat de zware bewolking op knappen. Ik trap wild de koppeling in en zet de versnellingspook zonder al te veel geknars in zijn één. Voor ik wegging heb ik God zij dank een paar lessen in een schakelauto genomen, maar toch is mijn schakelen behoorlijk stroef. Waarom rijden de Ieren niet in automaten?

Terwijl ik me vanaf Shannon naar Roone Bay verplaats, snap ik waarom mensen hier in groten getale weggegaan zijn. Een van mijn vrienden, een klarinettist bij het orkest in Boston, die van vaderskant ook uit dit trieste landje stamt, heeft me verteld dat Ierland ‘gezellig’ is. Hij is hier een aantal malen geweest en is razend enthousiast, maar hij keert altijd weer huiswaarts naar Boston, naar zijn leuke appartementje dat van alle gemakken voorzien is. Misschien blijft het maar een paar weken gezellig. Ik ga het meemaken, maar die hypersentimentele foto’s in de reis-brochures, met die kronkelende stenen muurtjes en knalgroene weilanden, zijn toch even iets anders dan wat ik nu in het echt zie in de lichte miezerregen die mijn uitzicht belemmert.

Ik dacht dat ik op mijn weg zuidwaarts van het vliegveld zou genieten van de mooie omgeving, maar ik moet mijn ogen strak op de verrassend smalle, hobbelige wegen houden. Doordat de wolken ongeveer drie meter boven me hangen, is het omliggende landschap goeddeels weggevaagd. Ik heb het gevoel of ik door een tunnel van mist rijd. Nu voel ik me normaal gesproken al niet fijn achter het stuur, maar hier is mijn ongemak nog eens duizend keer zo erg.

Wanneer er af en toe trekkers en vrachtwagens uit de grijze somberte opdoemen, die aan de verkeerde kant van de smalle weg langs me heen zoeven, merk ik dat ik mijn adem inhoud, alsof ik daarmee mijn auto minder breed maak. Op de een of andere manier weten we elkaar elke keer te passeren zonder de ander te schampen. Dan komt er van de andere kant een ezeltje voor een kar dromerig klip-kloppend voorbij. Hij beweegt zijn kop op het ritme van zijn eigen hoefjes (de oude vrouw die scheef op de bok hangt, slaapt vast), en ik waan me in de jaren dertig, midden in de Grote Depressie.

Ik heb een tijd over deze reis nagedacht, maar het voelt raar om

hier nu echt te zijn. Na alle verdriet, het plannen, al die tijd dat ik me heb zitten afvragen waar ik mee bezig was en voor wie in godsnaam, tolt mijn hoofd nog steeds. Misschien heb ik ook een beetje last van het tijdsverschil; het is of ik buiten de werkelijkheid sta, in een vreemd universum zweef. Om het echt te doen lijken zeg ik nog maar eens tegen mezelf dat ik in Ierland ben, want ik vraag me af of ik hier inderdaad wel ben. Misschien is het een of andere vreemde, verwarrende droom en word ik over een tijdje wakker in het huis van mijn ouders, waar ik heen gevlucht ben toen mijn huwelijk knarsend tot stilstand kwam en al mijn verwachtingen voor de toekomst in duigen waren gevallen.

Mam snapte totaal niet waarom ik naar Ierland wilde. Wat maakte het uit waar onze voorouders meer dan honderdvijftig jaar geleden vandaan waren gekomen? Maar toen ik erover in discussie raakte (ruzie kreeg) met pap, steunde ze me. Ze heeft een akelig praktische kijk op het leven, wat me met beide benen op de grond houdt, al ben ik soms ook een beetje bang voor hoe strikt ze is. Niets in haar huis staat scheef. Vuil komt er niet in. Kapotte spullen worden meteen weggegooid, nooit bewaard omdat ze gevoelswaarde hebben. Mijmeren over het verleden vindt ze onzin, wat het des te vreemder maakte dat ze mijn kant koos en me aanmoedigde mijn gevoel te volgen. Misschien dacht ze dat ik het maar gewoon moest doen, dan was het weer klaar.

Ze wil graag dat ik een nieuwe start maak, maar ik weet dat ze vindt dat dat in New York of Phoenix, zelfs Londen of Parijs of Praag moet zijn, ergens waar cultuur is, en natuurlijk muziek. Zeg nou zelf, wat moet ik met mezelf en mijn muziek aan in een gat als Roone Bay, dat niet eens een theater heeft?

Waarschijnlijk zit er een soort krankzinnige logica achter haar manier van denken, zo van: als ze me aan zou moedigen, zou ik misschien wel tegen haar ingaan, wat natuurlijk heel erg in mijn

aard ligt. En dat weet ze heel goed. Uiteraard gaf de mening van mijn vader, die fanatiek volhield dat ik op moest houden me zo aan te stellen en de draad van mijn leven weer moest oppikken, de doorslag. Ik kan er niet tegen als iemand zegt wat ik moet doen, en als ik me aan wil stellen, dan moet ik dat zelf weten. Ik zou ze gemakkelijk de schuld kunnen geven van de situatie waarin ik me nu bevind, maar als ik eerlijk ben, lijkt ik helemaal niet op de rest van mijn familie, en ik heb geen idee van wie ik die eigenschap geërfd heb. Mijn enigszins artistieke karakter moet een paar generaties overgeslagen hebben en heeft in mij weer de kop opgestoken. Misschien ben ik een soort reïncarnatie van een verre voorouder. Of misschien werp ik één blik op het pittoreske, kleine Ierland en maak ik meteen rechtsomkeert richting beschaving, zoals mam denkt.

Maar de keuze voor Ierland komt niet uit de lucht vallen.

Luke O'Mahoney, de opa van mijn opa, is geboren in Roone Bay. Zijn moeder Nellie is tijdens de Hongersnood met haar twee kinderen naar Boston geëmigreerd, op zoek naar een beter leven, maar ze had nog geen voet aan wal gezet of ze raakte in de haven haar dochter kwijt. Dat verhaal heeft me altijd dwarsgezet. Volgens opa is Nellie er nooit achter gekomen wat er met het meisje gebeurd is. En ook al is ze al heel lang dood, mijn hart huilt om haar. Wat traumatisch moet dat zijn geweest, om het nooit te weten. De dood zou een soort afsluiting hebben gegeven, dat weet ik als geen ander, maar dat niet weten moet de rest van haar leven een open wond voor haar geweest zijn. En toch ging ze door met leven. Ze pakte alles aan om de kost voor haar zoon Luke te verdienen, die zich vanuit het niets wist op te werken tot de grondlegger van de rijkdom van mijn familie. Zonder haar doorzettingsvermogen was geen van ons hier geweest; ik niet, mijn vader niet, mijn opa niet en zijn vader niet...

Ergens in mijn achterhoofd denk ik dat ik me Nellies verdriet erg aangetrokken heb. Op een vreemde manier weerklinkt mijn eigen verdriet erin. Mijn opa heeft me over Luke verteld, maar hij wist niet wat er met Nellie gebeurd is. Ik heb me vaak afgevraagd of ze hier, in Ierland, ook sporen van zichzelf hebben achtergelaten. Een ver familielid misschien, die wat licht op het mysterie kan werpen. Maar misschien klamp ik me vast aan een strohalm. Nee, dat weet ik zeker. Mijn komst naar Ierland voelt onvermijdelijk, alsof mijn lot op de een of andere manier verbonden is met dat van Nellie. Misschien ben ik toch een beetje gestoord. Verdriet kan vreemde dingen met je doen. Maar ergens ben ik ervan overtuigd dat als Nellie rust heeft gevonden, mij dat misschien ook lukt.

Uiteindelijk rijd ik uitgeput een heuvel over, waarna ik de vageronding van een baai zie. Door de mist gloort grijs de zee. Ik had even overwogen om per schip te komen, dan had ik mooi de tijd gehad om te lezen en na te denken. Maar ik heb niets met boten. Een paar uur in het vliegtuig zitten betekende dat ik niet sociaal hoefde te doen tegen de arme ziel die de stoel naast me had gekregen. (Kenny zei dat ik snurk.) Op een boot zou ik een week lang opgesloten zitten met een stel mensen die van alles over mijn leven zouden willen weten en probeerden uit te vissen waarom ik naar Ierland ging. Of misschien wilden ze juist wel graag hun eigen verhaal kwijt. Op het moment is het vanwege mijn eigen desillusies te mistig in mijn hoofd om me om andermans problemen te bekommeren.

Ik wrik de versnellingspook in zijn één, en piepend rijdt de auto met tegenzin een steile heuvel af naar de baai, tot ik bij de eerste rij huizen kom die langs de kade staan. Ze zijn in verrassend felle, met elkaar vloekende kleuren geschilderd. Natuurlijk

had Kenny hier moeten zijn. Hij moet geweten hebben hoe erg ik hem zou missen. Al lang voordat hij het op de foto had gezet en de eerste lijnen op doek had geschetst, zou hij dit tafereel in zijn hoofd aan het schilderen zijn.

Op de hoek van een kruispunt staat een groot gebouw, een bank, en iets verder de heuvel af wordt de weg, waarlangs piepkleine winkeltjes en cafés zitten, smaller en buigt af naar links. Ik parkeer de auto langs de kant, zet hem in zijn vrij en denk eraan hem op de handrem te zetten. Een paar tellen blijf ik stilzitten, daas van vermoeidheid, bijna verbaasd dat ik heelhuids mijn bestemming bereikt hebt.

Wanneer ik na een tijdje mijn ogen opendoe, staat er een man naast de auto, die me aankijkt alsof ik van een andere planeet kom. Of misschien is hij gewoon geschrokken van de kleur van de auto, net zoals ik eerder.

Ik knipper onzeker met mijn ogen. Hij ziet er designer-slordig uit; zijn donkere haar wappert op in een rusteloos briesje, zijn spijkerbroek is op de knie zo versleten dat je erdoorheen kunt kijken. Zijn handen zitten diep in de zakken van een geruit hout-hakkersjack, waarvan hij de kraag tot over zijn oren heeft opgezet. Hij is aantrekkelijk op een vreemde manier. Hoewel zijn gelaats-trekken niet heel bijzonder zijn – doorsneemond, -neus, -ogen en zware wenkbrauwen – vormen ze samen op een ondefinieerbare manier een charismatisch geheel. Met dat verwaaide aanzien en die stoppelbaard zou hij een model kunnen zijn. Net als ik is hij waarschijnlijk tegen de dertig of net daaroverheen. Zijn strakke blik wekt echter de indruk van iemand die er niet helemaal bij is, zo leeg is die. Aangezien hij de enige mens op straat is, rol ik het raampje omlaag – uit voorzorg maar vijf centimeter – en vraag de weg naar het hotel.

Hij staart me nog even aan, maar dan knikt hij, alsof zijn eerste

aanname dat ik een alien ben, klopt. 'Ah, je komt uit Amerika,' zegt hij bedachtzaam. 'Dan denk ik dat je naar het nieuwe hotel wilt.'

'Roone Bay Hotel,' bevestig ik. Als er een oud hotel is, heb ik daar geen weet van, maar ik knik glimlachend.

In plaats van nog iets te zeggen, wijst hij de verte in.

Ik volg zijn blik door een laaghangende mistbank, en aan de andere kant van het dal staat het hotel. Het rijst uit de grond op als een spookachtig grijs schip. De sierlijke schoorstenen verdwijnen in de zware somberte. 'Bedankt,' zeg ik.

'Graag gedaan.'

Daarop knikt hij alsof het gesprek ten einde is.

Wanneer ik verder rijd, zie ik in mijn achteruitkijkspiegel dat hij me nastaat.

Vreemd.

De weg kronkelt omlaag naar de zee en gaat daar weer omhoog. Er staat een bord naar het hotel. Ik sla de steile oprijlaan in naar een fors parkeerterrein, waar maar drie auto's staan, dicht op elkaar, alsof ze elkaars warmte opzoeken. Blijkbaar is het hier niet zo druk. Er was mij verteld dat vanwege het weer het vakantieseizoen in Ierland maar kort is, maar het is half september. De zomer is amper voorbij. Hoe kan een hotel als dit het hoofd boven water houden als de toeristen nu al wegblijven?

Nadat ik een paar keer diep heb ademgehaald, stel ik me in op het feit dat ik mijn bestemming bereikt heb. Het voelt als een overwinning. Wanneer ik mijn portier opendoe, probeert een flinke wind dat uit mijn hand te rukken, maar ik weet het bijtijds stevig vast te pakken. Ik stap uit, en met mijn rug naar het hotel toe blijf ik even staan. De koude wind lijkt vanaf de kolkende Atlantische Oceaan met zijn witte schuimkoppen te komen.

Roone Bay ziet eruit alsof een reusachtig diepzeemonster een hap uit het land genomen heeft, waarbij zijn tanden een gekartel-

de rand hebben achtergelaten. Ik huiver en sla mijn armen om mezelf heen. Zelfs nu ik hier ben, weet ik nog niet zeker of ik wel de juiste keuze heb gemaakt, maar ik ga niet met hangende pootjes weer naar huis om zo iedereen de kans te geven om op te merken: Had ik het niet gezegd? Een van mijn sterke kanten (volgens mam) of tekortkomingen (volgens pap) is dat ik mijn hakken in het zand zet wanneer ik een beslissing heb genomen en dan doorzet tot het eind, of dat nu de dood of de gladiolen is.

Ik draai me om en kijk keurend naar het hotel. Het is best wel schattig, net als op de foto in de brochure, alleen drijven er nu geen wollige witte wolken sereen langs een strakblauwe lucht. De spitsen boven de ramen op de bovenste verdieping doen denken aan de bediendevertrekken in gebouwen uit de tijd van koning Edward, en het pand is in dezelfde staalblauwe kleur geschilderd als de zee waar het de wacht over houdt. Het doet oud aan, maar ik weet dat het dat niet is. Een investeerder heeft het laten bouwen, heb ik van mijn reisadviseur gehoord. Zij dacht dat het dat nephistorische tintje doelbewust had gekregen, met de bedoeling ons ‘terugkerende yankees’ te trekken. Blijkbaar is dat hun benaming voor Amerikanen die terugkomen om op zoek naar hun wortels te gaan. Maar het lijkt me een beetje te botsen met de omgeving. Ierland had nooit gebouwen zoals dit, althans niet buiten de stad. Het detoneert, alsof het opgetild is uit een Engelse kustplaats en in het verkeerde land is neergepoot.

Omdat mijn genen grotendeels Iers zijn, was ik altijd vaag nieuwsgierig naar Ierland, ook al ben ik geboren en getogen in Boston. Toch had ik nooit gedacht hier te zijn. Ik ben dankbaar dat de tijden veranderd zijn. Mijn eigen Ierse voorouders, zo heb ik begrepen, waren geen hoogvliegers; het waren boeren, aardappelrapers, arm als kerkratten. Armer nog, want ze hadden zelfs geen kerkkaarsen die ze konden opeten.